

El racó d'en Sebastià

EN PRIMAVERA, LA NATURA ÉS MÉS SÀVIA

Naturalment que la natura és sàvia i repetitiva. El cicle primaveral, de ben segur que fóra l'inici de la poesia i el romanticisme. Aquí devien començar a inspirar-se els poetes amb la descripció de la natura en primavera i el de l'amor home - dona. La seva descripció data de molt abans dels primers trobadors o joglars de les èpoques passades. Sigui com sigui, avui i en aquests dies, emplenem-nos els ulls de verd i dels mil colors de natura, ara és primavera, el millor temps de l'any o també d'enamorar-se. La Lluna creixent, fa brollar.

La noia il·lusionada que espera el seu primer amor, o ja dona i encara espera el príncep blau. Elles sempre han estat el principal i dolç motiu que s'hagin omplert les millors pàgines de poesia, amb romanticisme pur, lleial i cec. També reben molts homenatges per ser les "flors" humanes que motiven a l'enamorament, provocant el romanticisme, on s'hi recrea l'amor ple d'il·lusions i on hi resplendeixen els mil colors, subtils i dolços.

Com deia el capritxós poeta: l'amor és com en l'aigua del riu que fa de mirall i encegat, hi reflexa la imatge de l'estimada, on sense adonar-se, embadalit s'hi aproxima tant i tant, contemplant-la, que hi cau dintre, afogant-se amb gust i plaer, sense poder-se salvar, ni redimir. L'amor alhora es pateix i et fa el més feliç dels mortals, però sempre ple de vida.

Però avui em motiva més parlar de la natura i la primavera, altres dies us he parlat de l'amor, ara que estem de ple en primavera, és temps apropiat per parlar-ne a fons.

De bon matí surto a fer un volt pel nostre poble i, especialment en aquesta primavera, cada dia m'omple l'esperit de diferents perfums: de terra mullada acabat de ploure, de les flors que sorgeixen espontàniament en qualsevol marge vora el meu camí o com deia abans, miro al voltant meu i "omple els meus ulls de diferents tonalitats: verds, grocs, vermells, ocres, malves, blancs brillants i m'enamoro de qualsevol indret en el que hi domina una immensa capa de la mateixa tonalitat, camps de colze, gira-sols, de blat i de mil herbes amb fulles capritxoses. M'enamoro de la naturalesa i em fa pensar quin és el gran secret que té la natura en primavera, per teixir o brodar, aquestes flors, aquestes herbes, inclosos els arbres flo-

rits i qualsevol mena de planta viva. La naturalesa deu tenir milions de fines mans treballant cada primavera, i tot l'any, perquè els humans i els animals en gaudeixin. La natura s'entreté a dibuixar un sublim quadre, de tot plegat, en cada poble o en cada muntanya de qualsevol país, però en el nostre, Catalunya, n'és des de sempre el més bonic. Tenim una geografia viva i la gent és noble i treballadora.

Els ocells xisclen revifats, les flors amarades de tèbia rosada, mig obren la corol·la. La nit passada l'aigua de la dèbil pluja, cantava mil i una cançons i al cap d'una estona, tot degotejant, continua sentint-se una conversa entre les flors i plantes que àvides la beuen afanyoses, abans no surti el sol i se la begui tota. L'aigua és la font de vida per a tots.

Tot caminant, els blaus m'encisen més. Blaus de flors silvestres que, combinades amb les del seu voltant, semblen copiats de les cúpules modernistes de Gaudí, formant vistosos i brillants mosaics, com catifes reials, on es pot passejar contemplat l'obra verge de la natura fresca. Ara, la farigola també estrena la florida petita, amb flors quasi blanques.

Tot és vida, és la primavera, deturem contunentment qui hi vagi en contra, ella és de tots.

Sebastià López - Caldes de Malavella. sebastia@caldesdemalavella.cat ■

Sebastià López

sebastia@caldesdemalavella.cat